

"Evet, biz ücretimizi almışız; ona göre hizmetle ve ubûdiyetle muvazzafız." Var olmak neden mükafat olarak değerlendiriliyor? Dünyada bunca sıkıntı ve sonuçta cehennem ihtimali varken, burayı nasıl anlayabiliriz?

Yokluk ve hiçlik tam bir şerdir, hiçbir akıl ve vicdan sahibi insan yokluk ve hiçliği istemez. Bunun en muşahhas (somut) misali insanın bela, musibet ve hastalıklar içinde de olsa yaşama isteği ve çabasıdır. Ölümcül hastaların servetler ödeyerek yaşamaya çalışması da bunun bir yansıması oluyor. Adam üç beş yıl daha fazla yaşamak için servetini feda ediyor, üstelik acılı ve konforsuz bir yaşam için... Hatta basit hayatlı veya çok kötü şartlarda yaşayan lağım faresi gibi bir hayvan bile hayatından memnundur ki, hayatını elinden almak isteyenlere karşı amansız mücadele ederek kurtulmak ister.

Bütün güzellikler, nimetler, iyilikler kısaca sevmeye değer ne varsa her şey varlık üzerine bina edilmiştir. Varlık olmasa bütün bu güzellikler heba ve helak olacaktır. Bu sebeple bir bina için temel ne ifade ediyor ise, varlık da bütün nimetler için bütün güzellikler için aynı şeyi ifade ediyor. Bu sebeple varlık başlı başına bir nimet oluyor.

İnsan sadece ceset ve nefisten ibaret değildir; insanda **ruh, kalp, vicdan, akıl, hayal** gibi latif cevherler de bulunuyor. Nefis açısından yok olmak bir kurtuluş yolu gibi görülebilir, çünkü nefis hazır anını bilir ve akıbeti hesap edemez; ama insanın diğer cevherleri yok olmayı asla kabul etmez.

Nefis hayvan gibidir; önüne konulan yemeği, üç beş dakika sonra asılacağını bilse bile yine yemeye devam eder, çünkü nefis üç beş dakika sonrasını göremez ve bilemez. İntihar edenlerin nefsine yenik düşmesinin nedeni de budur. Nefis o anki acıdan kurtulmayı hesap eder ve sahibine baskı kurar, oysa sonrası daha acıdır.

Şunu demeye çalışıyoruz; **yok olma isteği ruh, kalp, vicdan, akıl gibi latif cevherlerin işi olamaz, ancak sonucunu düşünmekten ve görmekten aciz olan nefsin bir isteği olabilir.** Nefis ise cahil ve ne istediğini bilmeyen zararlı bir hayvan gibidir. Varlığın değer ve kıymetini nefis değil ruh, kalp, vicdan, akıl, hayal gibi latif cevherler takdir edebilir. Bu durumda **"keşke yok olsak"** diyenler nefsinin konuşturuyor ruh, kalp, vicdan, akıl, hayal gibi latif cevherlerini değil...

Üstadımız bu inceliğe şu şekilde işaret ediyor:

"Hattâ, Onuncu Söz'de işaret edildiği gibi, bir zaman,

küçüklüğümde, hayalimden sordum: 'Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa, bâki fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?' dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden 'Ah!' çekti. 'Cehennem de olsa beka isterim.' dedi."(1)

(1) bk. [Şualar, On Birinci Şua, Sekizinci Meselenin Bir Hülasası.](#)